

ΤΟ ΤΣΟΥΓΚΡΙΣΜΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

(Σκίτσο τοῦ κ. Γ. Γρηγόρη)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΟΡΒΛΑ

ΕΝΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

«Ο Φίλιππος Ντυνούα έπεσε, εξαντλημένος, σ' ένα πάγκο, μη μπορώντας να σταθί σ'α πόδια του από την κόυρασι. Βαθειά άπογοητεσι είχε κυριεύσει την ψυχή του. Του κάκου γύριζε όλη τή μέρα δεξιά και άριστερά, ψάχνοντας να βρη μία δουλειά... Δέν είχε πειά δεκάρα στην τσέπη του κι' ήταν δυο μεροφυχτα νησιτικός...»

«Ο Σηκουάνας κυλούσε τά μαύρα νερά του κάτω από την γέφυρα, στην όποια βρισκόταν ο Ντυνούα. Κόντευαν πειά μεσάνυχτα. Βαθειά σιγή βασιλευε τριγύρω. Ψυχή ζωντανή δεν φαινότανε...»

«Ο Φίλιππος άνακατέναζε βαθειά.

—Μονάχα ο θάνατος θά με λυτρώση άπ' αυτό τό μαρτύριο ψιθύρισε.

Ξαφνικά, άκουσε θόρυβο βημάτων λίγο παρατέρα.

Σήκωσε τό κεφάλι του κι' είδε μία σκιά, άκουμπισμένη στο παραπέδι. «Η σκιά αύτή έμεινε κάμποσα λεπτά τής ώρας άκίνητη—κι' ύστερα έβαλε τό χέρι στην τσέπη και τράθηξε ένα περιστροφό.

«Ο Ντυνούα βρέθηκε μ' ένα πήδημα κοντά στον άπελπιμένο και τόυ άρπαξε τό ύπλο από τά χέρια, πριν προσφτάσει έκείνος να πυροβολήση.

«Ο άγνωστος όπισθοχώρησε κι' άκούμπησε με τίς πλάτες σ' ένα φανάρι.

—Τί άνακατεύεσαι σέ ζένες δουλειές ; βρυχήθηκε.

«Ο Φίλιππος τόν κτύπησε κατάπληκτος. «Ο άνθρωπος έκείνος τού έμοιαζε τόσο πολύ, ώστε, για μία στιγμή, ο Ντυνούα νόμισε πως έβλεπε μπροστά του ένα δεύτερο έαυτό του!

—Ξέρεις για τίοό λόγο άποφάσισα να σκοτωθώ ; έξακολούθησε ο άγνωστος.

—«Όχι!...»

—Γιατί, λοιπόν, ζήτησες να παρατείνης τή ζωή μου ;

«Ο Ντυνούα δέν άποκρίθηκε, παραγμένος άκόμα από τήν καταπληκτική όμοιότητά του.

—Θέλεις μήπως να πάρης τή θεία μου ; Ξαναρτήσθη ο άγνωστος με σαρκαστικό τόνο.

—Γιατί όχι ; ψιθύρισε ο Φίλιππος.

Αυτό δέν τού φάνηκε διόλου περιεργό. «Έμοιαζε τόσο πολύ με τόν άνθρωπο, πού έσωσε από βέθαιο θάνατο!...»

«Ο άγνωστος πρόσεξε καλύτερα τόν άνεπιθύμητο σοιτήρα του και άντελήθη και αυτός τήν όμοιότητά τους.

—Τί παράξενο! ψιθύρισε.

—Μοιάζουμε σαν διδύμα αδελφία!

—«Ένας λόγος περισσότερος για να πάρη ο ένας τή θεία του άλλου!

—Μιλάτε σοβαρά ; φώναξε ο Φίλιππος.

—Σοβαρώτατα... Έξ' άλλου, θά βρω κερδισμένος από αύτη τή ύπόθεσι... Θά σου πώ τί μου συνέθε...»

«Με λίγα λόγια, ο άγνωστος περιέγραψε στον Ντυνούα τήν κατάστασί του. Είχε άναμιχθή σέ κερδοσκοπικές έπιχειρήσεις πού δέν μπόρεσε να τίς βγάλη πέρα, κι' άναγκάστηκε να κάνει δολία χρεωκοπία. Ήταν άτιμασμένος, κατεστραμμένος... Ο θάνατος μονάχα θά μπορούσε να τόν βγάλη από τή δύσκολη θέση του.

«Άφου άποφάσισε να πάρης τή θεία μου, έξακολούθησε ο άγνωστος, σέ πληροφορώ ότι δέν έχω στενούς φίλους και ότι δέν θά βρεθί κανεις οικείος μου για να καταλάβη τήν άντικατάστασί μας...»

Και τό άγνωστος έβγαλε από τήν τσέπη του μερικά χαρτιά και τά έδωσε στο Φίλιππο.

—Πάρε και τά πιστοπητικά μου, τού ειπε. «Από τή στιγμή αύτή, είσαι ο Πέτρος Ραμιέ. Από σένα, από τή δραστηριότητά σου εξαρτάται να βγης από τή σφηκοφωλιά στην όποια θέλησες μόνος σου να μπής... Και τώρα, θά σου ζητήσω μία χάρη...»

—Σας άκούω...»

—«Υστερ' από πέντε άκριβώς χρόνια, και τήν ίδια ώρα, να συναντηθούμε εδώ... Μου δινεις τό λόγο σου ότι θάρθης στο ραντεβού μας ;

—Ναι... Μά τί θά κάνετε έσεεις στο διάστημα αυτό ;

—Δέν ξέρω... Έχω άκόμα λίγα χρήματα... (Καλά πού τό θυμήθηκα, πάρε αυτές τίς πέντε χιλιάδες φράγκα... Θά σου πω πρώτα σου βήματα στη νέα σου ζωή...) Θά προσπαθήσω να βρω καμμία δουλειά... να λημονηθώ από... Και τώρα, δός μου τό χέρι μου, άγαπητέ μου διάδοχε!... Σου εύχομαι μ' όλη μου τήν καρδιά καλή τύχη!...»

«Όταν ο Φίλιππος Ντυνούα έγινε Πέτρος Ραμιέ—χωρίς να καταλάβη κανεις τήν άντικατάστασι, τόσο μεγάλη ήταν ή όμοιότητά μεταξύ τών δυο άνδρών—βρέθηκε σέ πραγματικό άδιέξοδο. Μά όλες ή δυνάμεις, πού ήταν άποκομισμένες ώς τότε μέσα του, ζύτησαν, ζητώντας να έκδηλωθουν. Και ο Φίλιππος ριχτηκε με όρεξι στη δουλειά. Έργάστηκε με τόσο πείσμα, ώστε οι δανειατά του άπόρρησαν και οι ίδιοι με τήν τεραστία μεταβολή πού έγινε στο χαρακτήρα του... Πέτρος Ραμιέ και τό έδωσαν μια μεγάλη προθεσμία για να εσφλήση τά χρέη του.

«Υστερ' από λίγο καιρό, ο Φίλιππος Ντυνούα είχε πληρώσει όλα τά χρέη του—τά χρέη του Ραμιέ—και κατόρθωσε να σχηματίση και

μια άτομική του περιουσία... Μέσα σε λίγους μήνες, είχε γίνει ένας από τους οικονομικούς στυλοβάτες της Γαλλίας. Ήταν μέτοχος σε διάφορες εταιρείες και οι ύπουργοί επιζητούσαν τη φιλία του...

Μά όσο περνούσαν τὰ χρόνια, μιά βαρεία άγωνία άρχισε να πιέζει την ψυχή του Φιλίππου. Ή σκέφι ότι θάρχονταν μιά μέρα που θα έπρεπε να πάη στο ραντεβού που του έδωσε ο Πέτρος Ραμιά και να του παραχωρήση όλα τ' αγαθά που τ' απέκτησε με τόσο κόπο, εκραχιού το μυαλό του να σαλεύη...

Τα φύλλα του ημερολογίου πετούσαν ένα-ένα... Κι' έφτασε, τέλος, ή μέρα της μοιραίας κι η άναπόφευκτης συναντήσεως. 'Ο Φιλίππος βρισκότανε σε νευρική έξαψη. Δέν ήξερε πεία ούτε τι έλεγε, ούτε τι έκανε... Καί κανείς από τους φίλους του και τους υπαλλήλους του δέν μπορούσε να καταλάβη την άφορητή της εξαφνικής αλλαγής του.

Τό ώριμμένο βράδυ, ο Φιλίππος πρίν πάει στο ραντεβού, έθαλε στην τσέπη του ένα περιστρόφο, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος τó γιατί. Τά χείλη του ψιθύριζαν μηχανικά τὰ τρομερά λόγια:

—"Αν ο Ραμιά ζη ακόμα και έρωθει άπόψε, άν άποφασίσει να νεκραναστήθη, τόσο τó χειρότερο γι' αυτόν!..

Μόλις ο Φιλίππος έφτασε στο μέρος της συνεντεύξεως, είδε μιά σκία να στέκεται άκίνητη στη γέφυρα...

—Λύτós είνε μήπως; άναρωτήθηκε ο Ντυνούα.

Κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο και κούταξε προσεκτικότερα τόν άγνωστο... Δέν δυσκολευτήκη να τόν άναγνωρίση.

—Αύτός είνε!... βρυχήθηκε. Κι' έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του...

'Ο Πέτρος Ραμιά εξακολουθούσε να στέκεται άκίνητος, περιμένοντας τó Φιλίππο. Θά είχε πληροφορηθη, χωρίς άμφισβόλια, τις έπιτιμίες τού Ντυνούα και θά ήθελε για να ξαναπαθή την παλιά του θέσι, να βάλη στο γέρι την περιουσία που σχημάτισε ο Φιλίππος με την υπεράνθρωπη δραστηριότητά του.

—Όχι, όχι! γρύλλισε ο Ντυνούα άνάμεσα στα δόντια του. Δέν θά γίνει αυτό!

Και έβγαλε, με άποφασιστική χειρονομία, τó περιστρόφο από την τσέπη του.

"Ένας πυροβολισμός άκούστηκε μέσ' στη νύχτα.

Ή σκία έκανε μερικά θήματα εδώ και κεί, σάν μεθύσιμένη, και ύστερα έπεσε βαρεία κάτω...

'Ο Φιλίππος έβριε μιά ματιά γύρω του. Ψυχή ζωντανή δέν φαινόταν εκεί κοντά. Πληρώσει τόν Πέτρο Ραμιά, έκομπε πάνω του και, άροφ βεβαιώθηκε πως ήταν νεκρός, έφραξε στις τσέπες του και τού πήρε όλα τὰ χαρτιά. Σ' έναν δίωρο από τους φακέλλους, διέκρινε τó θυμιά του. Τι τού έγγραφε άραγε ο νεκρός;

'Ο Φιλίππος προχώρησε, άφηρημένος, στάθηκε κάτω από ένα γκαζί και διάβασε την έπιστολή τού Ραμιά:

«Αγαπητέ μου φίλε,

»Παρακούληθησα από μακριά τις προσπάθειές σου και χάριμα με τους θρήμάδες σου... "Υστερ' από ώριμες σκέψεις, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι άσφαλώς δέν θά θέλησ να με ξαναδεί μπροστά σου... "Τίσις μάλιτα και να μην έλθης στο ραντεβού που δώσαμε... Αυτό όμως δέν μ' ενδιαφέρει και πολύ... "Αν δέν σε δώ σήμερα, θά σου στείλω από τó γραμμιά, για να σε πληροφορήσω ότι σου άφηνω τη θέσι που δημιούργησες με την έγρασία και με την Ικανότητά σου... "Όσο για μένα, θά κρατήσω την έγρασία σου κόνω τώρα... Δέν έχω βέβαια μεγάλα κέρδη, έκείνα όμως που βγάλω από έπαιρόνυ να τώ άνατα... Δέν έπιθυώ τίποτε περισσότερο σ' αυτόν τόν κόσμο, στον όποιο δοξάσω τόνε άπογοητεύσεις... Μείνε, λοιπόν, Πέτρος Ραμιά και... έλπες ενθουσιασμένος! "Άντιο για πάντα!...»

'Ο Φιλίππος Ντυνούα στάθηκε θάλαος και μαρμαρωμένος, κυττάζοντας με θολά βλέμματα τó γράμμα... Ήταν τόνση ή άποχουνοϊά του, ώστε δέν άντελήθηθ δυν άστυφύλακες που έψαγαν δεξιά και άριστερά για να βρουν εκείνον που σκότωσε έναν άγνωστο...

Και όταν τόν συνέλαβαν, ο Φιλίππος τούς άφησε να τού περάσουν τις χειροπέδες και να τόν τραβήξουν μαζί τους, χωρίς να τους φέρη καμμία αντίσταση, άνίκανος να διατυπώση και την παραμικρή σκέψη...

CLAUDE ORVAL.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

"Ένας ευπατριδής πολιτικός. Φαινόμενον ύπηρετού τεύ Κράτους. "Όπου κ' οι αντίπαλοι του άναγνωρίζουν την αξία του Θεοτόκη, 'Ο διάδοχος τού Τριζούλη. Ή λατρεία τών Κερκυραίων στó Θεοτόκη. 'Ο πενήθερος και φιλόδοξος πολιτικός. Οι έστερμένοι φίλοι τού Θεοτόκη, κτλ. κτλ.

'Ο άείμητοςος προθητογράφος Γεώργιος Θεοτόκης ήταν ύπόδημος πραγματικός επίταρχος. Διακρινόνταν για την ενθύνια τών τόπων του, ποτε δέν παρέφέρετο κ' έσέβετο πάντοτε τούς πολιτικούς αντίπαλους του.

Στην άσχη της πολιτικής του δράσεως ήταν αντίτριζουκτικός. Αυτό όμως δέν τόν εμπόδιζε να θραγνώση άποθεωτικη ύποδοχη στον αγαλλέιτερο πολιτικό της νεωτέρας Έλλάδος, τόν Χαρίλαο Τριζούλη, όταν αυτός, ως προθητογράφος, έπεσεφθη την Κέρκυρα, της ύπόίας ο Θεοτόκης ήταν τότε δήμαρχος.

'Ο Θεοτόκης ήταν όχι μόνον ενθύνος, αλλά και εξαίρετικα προσφεύμενος και δεινολογής. 'Ο Τριζούλης έμενε τόσο γοητευμένος από την γνώριμία του, ώστε όταν γύρισε στην πρωτεύουσα, μίσησε κ' άνθροισισμό για τόν «αξίο δήμαρχο Κερκυρας». Κι' όταν ο Θεοτόκης έξελέγη για πρώτη φορά βουλευτής και προσεχώρησε στó Τριζουκικό κόμμα, ο Τριζούλης τόν έκανε ύπουργό του. 'Ος ύπουργός τών Ναυτικών και της Παδείας, ο Θεοτόκης έδειξε τόσο σπάνιες διοικητικές άρετές, ώστε κ' αυτοί αυτοί οι άντίπαλοί του, οι Δημηγανιστοί, άναρωσιάζονταν να όμολογήσουν ότι ήταν «φανταστικόν ύπηρετού τού κράτους».

'Ο Θεοτόκης ήταν τολμήρος κ' είχε τó σθένος να μην κούθη ποτέ τις αντίληψεις του. "Έλεγε, καθώς λέει ο λαός, τὰ σΰκα - σΰκα και τή σαφάη - σάφαη.

Στά 97, προεκτιμένον να κρηνηθί ο πόλεμος, διεξήχθη μία θεειλλώδης σύζητης στη Βουλή μεταξύ τών βουλευτών τού Τριζουκικού και τού Δημηγανιστικού κόμματος. Τότε ο Θεοτόκης, στην άγόρευσι του, μολοντί τα θεωρία ήταν γεμάτα από άξιομιατικούς, δέν έδιώτασε να χαρωχηθή τόν τότε σπαρτόν ως «αγγέλην ήν ώδήγηον επί σαφην».

Τίποτε δέν έλεγε και δέν έκανε ο Θεοτόκης, χωρίς προηγουμένως να τó καλύτεψη. Ή παροικρότερη ενθύνεια του ήταν γι' αυτόν ένας άπό τους τρώσις, ποί όδηγόν στην τελική νίκη.

Όταν πέθανε ο Τριζούλης, γίνθη σύσκεψις τών Τριζουκικών παραγόντων στó σπίτι του Ζέγγλη για την εκλογή νέου άρχηγου τού κόμματος. Στην άρχηγία τού κόμματος, εκτός από τόν Θεοτόκη, απέβλεπε κ' ο Στέφανος Δραγούνης, οι όπαδοί τού όποιου με μεγάλη δραστηριότητα προπαγανδίζαν για την εκλογή του. Έπειδή δέ ο Θεοτόκης δέν έκανε άνάλογες ενέργειες, ο 'Αλέξανδρος Φωτιλής τού συνέστησε να λάβη κ' αυτός τὰ μέτρα του.

—Όχι, απάντησε στó φίλο του ο Θεοτόκης. Δέν πρέπει να φάνεσαι όταν ζητάς κάτι. Διότι δέν τó επιτυγχάνεις...

'Ο Γεώργιος Θεοτόκης ήταν ο άνθροπος, στóν όποιον τó όνομα όρμζόντουσαν τὰ τρία πέταρα τών Κερκυραίων. Για την άριστοαγρία μάλιτα της Κερκυρας, τὰ λόγια τού «αίο Κόντες» ήταν, τοιόμοι να τó ποίμε, «θειά όμιματα». Ή λατρεία αυτή τών συμπατριωτών του είχε σκλωθείσει τόν Θεοτόκη, ώστε ως πολιτικός έφρόντισε να ξεχωρίση την Κέρκυρα, να την πλουτίση κ' ένα πλήθος δρομόων και να την κάνει ένα κ' τὰ ώραότερα μέρη της Έλλάδος.

'Ο Θεοτόκης ήταν άπ' τούς διαπρεπέστερους πολιτικούς άνδρας της εποχής του.

Διδασμοί ξένοι διπλωματών τών θεωρούσαν ως διπλωματική χορηγία και πολλοί βασιλεις, όπως ο Κλήζο, ο Φογαγιάκος 'Ιωσήφ και ο Ουιδέβρος της Ιταλίας, τόν εκτιμούσαν και τόν συμβουλιούσανταν.

"Όταν ήταν νέος αόμη, είχε πάει στó Λονδίνο και ζήτησε από την Αύτοκράτειρα Βικτωρία να τόν δεχθή σε άκόρσιον. Κατά τίν διάκριση της άρροπείας αυτής, η Βικτωρία τόσο ενθουσιαστήκη από τόν νεαρό διπλωμάτη, ώστε γύρισε στον άριστοαγία της και τού είπε:

—'Ο άνθροπος αυτός ποφ φαίνεται ότι είνε ο μεγαλύτερος Έλληνας.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μένον τó «Μπουκέτο» άγοράζει εις άριστάς τιμάς έιθλια διάφορα και έιθλιόδηκας, παντός είδους φυλλόδια και μενούφυλλα και σκεπαστά άκρημ φύλλα καλαιών έφημερίδων και περιδικών, ήμερελόγια και καζαμιάς.